

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Mottla a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a JUDr. Jířího Körblera ve věci

žalobce: **Ing. Jiří F.**, narozený xxx
bytem xxx

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 1 117 917,50 Kč

o odvolání žalobce a odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 z dne 29. ledna 2019, č. j. 18C 3/2011-317,

takto:

- I. Změna žaloby se nepřipouští.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 68 300 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I), co do částky 1 049 617,50 Kč žalobu zamítl (výrok II) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení 621 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III). Takto rozhodl o žalobě podané dne 7. 1. 2011 a doplněné podáním datovaným 4. 5. 2012, již se žalobce domáhal po žalované (poté co jeho podání ze 7. 1. 2011 bylo usnesením soudu prvního stupně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 18 C 3/2011-14 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze z 11. 1. 2012, č. j. 54 Co 517/2011-21, co do

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Pečenková.

částky 436 382,50 Kč odmítnuto a co usnesením soudu prvního stupně vyhlášeným při jednání konaném 20. 5. 2013 bylo řízení co do částky 20 700 Kč zastaveno) zaplacení částky 1 222 917,50 Kč, a to jednak z titulu poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 000 000 Kč a náhrady majetkové újmy ve výši 222 917,50 Kč za nezákonnou vazbu trvající od 9. 4. do 16. 6. 2010. To poté, co byl jeho předchozí (zamítavý) rozsudek ze dne 2. 10. 2013, č. j. 18 C 3/2011-70, z podnětu odvolání žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze 4. 3. 2015, č. j. 54 Co 194/2014-114, ve výroku o věci samé ohledně částky 105 000 Kč potvrzen a co do částky 1 117 917,50 Kč a ve výroku o nákladech řízení byl zrušen a v tomto rozsahu mu byla věc vrácena k dalšímu řízení a co byl jeho další (zamítavý) rozsudek ze dne 14. 12. 2015, č. j. 18 C 3/2011-126, z podnětu odvolání žalobce zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze 17. 8. 2016, č. j. 54 Co 211/2016-146 a současně jím bylo nařízeno, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný soudce Obvodního soudu pro Prahu 2.

2. Na základě skutečností zjištěných provedeným dokazováním vzal za prokázáno, že dne 19. 11. 2008 bylo žalobci a dalším osobám sděleno podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 249a odst. 1, 2 tr. zákona spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona a že dne 3. 12. 2008 Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 doručilo Obvodnímu soudu pro Prahu 4 návrh na potrestání žalobce a dalších osob. Usnesením ze dne 8. 1. 2009 Vrchní soud v Praze rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci je příslušný Okresní soud v Nymburce, kterému však Krajský soud v Praze následným usnesením ze dne 29. 12. 2009 věc odňal a přikázal ji Okresnímu soudu v Kladně, neboť obstrukční a urážlivé jednání žalobce vyústilo v trestní stíhání a následné podání obžaloby u Okresního soudu v Nymburce pro trestný čin pohrdání soudem podle § 169b tr. zákona. Usnesením ze dne 9. 4. 2010 vzal Okresní soud v Kladně žalobce z důvodu § 67 písm. a), c) tr. řádu do vazby a rozsudkem z 23. 4. 2010 uznal žalobce vinným ze spáchání trestného činu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 249a odst. 2 tr. zákona a trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona a uložil mu nepodmíněný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců ve věznici s dozorem. Z vazby byl žalobce propuštěn dne 16. 6. 2010 a Krajský soud v Praze citovaný rozsudek usnesením ze dne 11. 8. 2010 zrušil a věc podle § 222 odst. 2 tr. řádu postoupil k možnému projednání přestupku Městskému úřadu v Nymburce, který oznámení dne 26. 11. 2010 odložil v smyslu § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích, neboť neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku. Dále vzal za prokázáno, že v internetovém článku z 12. 4. 2010 v Nymburském deníku.cz „Xxx“ a v internetovém článku z 23. 4. 2010 „Xxx“ bylo zmiňováno jméno žalobce včetně jeho fotografií a byly sdělovány informace ohledně trestního stíhání žalobce v souvislosti s xxx v listopadu 2008. Žalobce v minulosti vykonal vazbu v době 14. 12. 2003 – 15. 1. 2004, 10. 5. – 30. 5. 2006, 9. 4. – 16. 6. 2010, 16. 2. – 30. 5. 2011 a trest odnětí svobody od 31. 5. do 3. 1. 2011, od 31. 3. do 14. 7. 2015 a od 13. 6. do 13. 12. 2017. Žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu majetkové i nemajetkové újmy v celkové výši 1 680 000 Kč, čemuž žalovaná v rámci předběžného projednání nároku vyhověla jen zčásti a žalobci poskytla náhradu nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu ve výši 20 700 Kč (300 Kč za každý den vazby), jinak jeho žádosti nevyhověla.
3. Na podkladě takto zjištěného skutkového stavu dospěl soud prvního stupně s odkazem na § 3 odst. 1 písm. a), § 5 odst. 1, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 9 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „OdpŠk“) k závěru, že žalobce byl nezákonně trestně stíhán a je tak dán odpovědnostní titul státu. Vycházeje ze sjednocujícího stanoviska Nejvyššího soudu v otázce odškodnění za výkon vazby (sp. zn. 30 Cdo 2357/2010) dovedl, že částka 20 700 Kč poskytnutá žalovanou žalobci za vykonanou vazbu v délce 69 dní je neadekvátní a za odpovídající považoval částku 1 000 Kč za 1 den výkonu vazby (z rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za 1 den trvání vazby). Vzal přitom v potaz žalobcovy předchozí tři negativní zkušenosti s nezákonnou vazbou

i jeho trestní minulost, když byl opakovaně nezákonně vazebně stíhán u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 3T 125/2008 (8. 4. – 10. 4. 2008 byl nezákonně zadržen), u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 43T 67/2004 (nezákonná vazba trvala od 14. 12. 2003 do 15. 1. 2004) a u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 24T 67/2005 (nezákonná vazba trvala od 10. 5. do 30. 5. 2006). Po odečtení žalovanou již vyplacené částky 20 700 Kč z celkových 69 000 Kč tak žalobci přiznal z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonnou vazbu konečných 48 300 Kč. Stran nároku na náhradu cestovného ve výši 617,50 Kč (z Ruzyně do bydliště žalobce 95 km à 6,50 Kč) uzavřel, že tento nárok nebyl nijak prokázán a jeví se nedůvodným a neúčelným již proto, že při propuštění žalobce z vazby mu bylo vyplaceno 300 Kč a poskytnuta jízdenka. Pokud se týká náhrady nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání žalobce uzavřel, že řízení bylo vedeno cca 2 roky a žalobci hrozil trest odnětí svobody do 2 let, avšak nebyly prokázány žádné významné zásahy do jeho osobnostních práv, pověsti, cti a dobrého jména, když svědci Eva R., František R., Ladislav Č. a Jana Č. nikterak nepotvrdili okolnosti, které by měly vliv na žalobcovu pověst v místě bydliště a naopak uváděli, že o trestním stíhání žalobce z dané doby nevědí, nijak blíže se o něj nezajímají a jako osobu ho hodnotili neutrálně. Svědek K. – starosta obce naopak žalobce hodnotil kladně a potvrdil jeho dobrou pověst v bydlišti. Ohledně medializace shledal s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 a Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/11 absenci příčinné souvislosti mezi trestním stíháním žalobce a tvrzenou intenzitou utrpěné újmy, když nebylo prokázáno, že by k újmě žalobce na cti a dobré pověsti jakkoli došlo v důsledku medializace. I přes to, s přihlédnutím k opakovanému nezákonnému trestnímu stíhání žalobce, dovedl, že konstatování porušení práva v daném případě není dostačující a za odpovídající pokládal peněžité odškodnění v částce 20 000 Kč, když v tomto směru vyšel z porovnání s obdobnými případy odškodnění vedenými pod sp. zn. 10 C 282/2012 (poškozený byl rovněž vazebně stíhán a bylo mu přiznáno odškodnění 20 000 Kč) a sp. zn. 10 C 250/2012 (poškozený sice nebyl vazebně stíhán, došlo však k zásahům do jeho profesního života a bylo mu přiznáno odškodnění 15 000 Kč). Žalobě proto vyhověl co do částky 68 300 Kč (48 300 Kč + 20 000 Kč) a ohledně zbývajících 1 049 617,50 Kč žalobu zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle poměru úspěchu a neúspěchu při kumulaci nároků na náhradu majetkové a nemajetkové újmy (§ 142 odst. 2 o. s. ř. a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1435/2015).

4. Proti tomuto rozsudku, a to do zamítavého výroku o věci samé (II) a do výroku o nákladech řízení (III), podal žalobce včas odvolání. Namítal, že s ohledem na běžně přiznávané částky odškodného za bezdůvodnou vazbu či bezdůvodné trestní stíhání je zjevné, že nebyly zohledněny všechny pro stát přítěžující okolnosti předmětné vazby, a sice i/ byla již čtvrtá bezdůvodná v pořadí a byla zjevným naschvalem pramenícím z předchozího zprošťujícího rozsudku u Obvodního soudu pro Prahu 2 (sp. zn. 2 T 125/2008), tedy důsledkem zneužití pravomoci soudce a ii/ byla součástí bezuzdného letitého pronásledování pramenícího z odsuzujícího rozsudku vůči ČR ze strany ESLP z července 2006. Dovožoval, že k jeho tíži nemohou jít evidentní průtahy v řízení zaviněné soudy, jako v případě svědeckví, která již nelze opatřit (Jirího Š.) nebo skutečností, které nelze zjistit (jméno spoluvězně) a vzhledem k době, jejíž uplynutí nezavinil, se má za to, že všechna jeho tvrzení, neprokazatelná uplynutím času, se mají za prokázaná. Dále namítal nesprávnou interpretaci svědeckých výpovědí, především sousedů Č., kteří záští proti němu přímo překypovali a že i výpovědí R. (ti vůbec netušili, proč je neustále pronásledován policií a měli za to, že to je buď pro jeho činnost v XXX, nebo v souvislosti s jeho bývalou manželkou) jednoznačně prokázal zásadní poškození své dobré pověsti. Výše přiznaného odškodného pak představuje jeho měsíční plat před tím, než ho justice začala pronásledovat; plat vydělaný v klidu, v důstojném prostředí a za úcty a respektu celého okolí a na 3 měsíce v ponižujících, deklasujících a zdraví ohrožujících (syfilida na pokoji) podmínkách. V důsledku tímto řízením prokazaného dlouhodobého pronásledování zcela ztratil možnost uplatnění na trhu práce, a to prakticky jakéhokoliv, o svém původním oboru ani nemluvě (zahraniční obchod) a i to by měla výše odškodného a přiznané nemajetkové újmy zohledňovat. Dlouhodobě nemůže

sehnat žádné zaměstnání a i u volných míst je po zjištění, o koho se jedná, bez udání důvodu odmítnut. O tom, že je vytrpěným státním pronásledováním dnes a denně poškozován stále dokola, výmluvně svědčí čerstvý zápis z Xxx, kde žije rodina, jejíhož otce žalobce (dlouhodobě) zastupuje u soudu. Denně se setkává s nejrůznějšími ústrky či minimálně rozpaky na všech úřadech kam přijde, ale i v zájmových spolcích či v církvi. I Nejvyšší soud judikoval, že trestní stíhání, trvá-li delší dobu, natož pak nezákonné věznění, je neodčinitelné penězi či i jakkoliv jinak; proto i částku, kterou po státu považuje, lze považovat za minimální a nejnižší možnou. Vůbec nebylo zohledněno, že se právě tato vazba, ač zcela nezákonná, vedla k dalším dvěma stále platným odsouzením, a to za pohrdání soudem (Okresní soud v Kladně sp. zn. 5T 52/2013) a za maření úředního rozhodnutí (Okresní soud v Nymburce sp. zn. 3T 31/2016). Odseděl si tedy ve věznicích celkem 11 měsíců na základě této odškodňované vazby uvalené v řízení, jež nemělo být vůbec zahajováno. Žalobce dále uvedl, že úvahu soudu o jen částečné úspěšnosti a následné platbě nákladů ministerstvem spravedlnosti považuje za zcela zcestnou a hrubě nespravedlivou, když nemajetkovou újmu nelze přesně vyčíslit, vždy se jedná o odhad závisející na úvaze soudce a nelze proto dovozovat, že by byl v nepřiznané části žaloby neúspěšný. Poněvadž se přiznaná částka odškodného vztahuje k okamžiku, kdy byl žalobce z vazby propuštěn (polovina června 2010), uplatnil žalobce současně nárok na přiznání úroků z prodlení v částce 48 960 Kč (68 tis. x 8 % = 5 400 x 9 let = 48 960 Kč). V neposlední řadě namítl podjatost některých soudců Městského soudu v Praze, mezi nimi též JUDr. Jiřího Körblera, neboť se v minulosti prokazatelně podíleli na upírání a potlačování základních lidských práv a svobod a práva na spravedlivý proces, nebo již byli dříve pravomocně vyloučeni pro podjatost a dále i některých soudců Vrchního soudu v Praze. Závěrem proto navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen nebo změněn a žalobě bylo vyhověno.

5. Žalovaná brojila svým odvoláním proti vyhovujícímu výroku o věci samé (I) a zopakovala, že s odkazem na již čtvrtou žalobcovu negativní zkušenost s nezákonnou vazbou, která na něm byla vykonána, je soud názoru, že mimosoudně mu vyplacená částka 300 Kč za den vazebního stíhání je neadekvátní a za adekvátní má 1 000 Kč za den výkonu vazby, což po odečtení již vyplacených 20 700 Kč činí 48 300 Kč; za adekvátní zadostiučinění nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním žalobce pak považuje částku 20 000 Kč. S tímto rozhodnutím však žalovaná nesouhlasí, neboť má za to, že v řízení bylo náležitě prokázáno, že intenzita újmy, kterou žalobce utrpěl, neodůvodňuje přiznání satisfakce nad rámec jí vyplacené částky 20 700 Kč za nezákonnou vazbu. V této souvislosti připomněla, že předmětem tohoto kompenzačního řízení je pouze náhrada škody z řízení vedeného před Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 6 T 4/2010 a že jiná, byť rovněž nezákonná řízení, resp. nároky na náhradu škody z těchto řízení, mohl žalobce uplatnit samostatně, což také učinil a není tedy možné za ně znova odškodňovat. Žalobce strávil ve vazbě 69 dní, což není doba, která by byla výrazně nepřiměřená obdobným případům. Žalobce podle ní náležitě neprokázal takový zásah do osobnostní sféry, který by musel vést k navýšení denního odškodného vazby nad rámec vyplacené částky, přičemž si vazbu zavinil sám tím, že několikrát bezdůvodně zmařil hlavní líčení. Poukázala dále na to, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním žalobce ve výši 20 000 Kč odůvodnil soud prvního stupně především tím, že rovněž zohlednil jeho předchozí negativní zkušenost s nezákonným trestním stíháním, s čímž není možné se ztotožnit a nesouhlasí ani zhodnocením míry intenzity zásahu předmětného trestního řízení do sféry žalobce právě stran samotného jednání žalobce, které bylo minimálně v rozporu s dobrými mravy. Usnesením o postoupení věci došlo ke zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, které je po formální stránce nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk. Soud první instance i soud odvolací ve svých odůvodněních uváděly, že žalobce se jednání, pro které byl stíhán, dopustil, nicméně toto jednání není trestným činem. Protože se žalobce dopustil uvedeného činu, přiznání zadostiučinění by bylo v přímém rozporu se zásadou *ex iniuria ius non oritur*. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). O případ, v němž obecná slušnost velí přiznání satisfakce, však

v projednávané věci nejde. Soud po provedeném dokazování uzavřel, že nebyly prokázány žádné významné zásahy do osobnostních práv žalobce, jeho pověsti, cti a dobrého jména. Podle jejího názoru je konstatování vydání nezákonného rozhodnutí dostačující. V daném případě je nutno přihlídnout k osobě žalobce, jež nemůže být považována za osobu mravně zachovalou, neboť má několik záznamů v rejstříku trestů a je rovněž zřejmé, že se žalobce z žádného trestního stíhání nepoučil, nadále záměrně provokuje orgány činné v trestním řízení, čímž si sám způsobuje další a další trestní, potažmo vazební stíhání. Navrhla, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že se žaloba zamítá.

6. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci svého odvolání namítl (kromě dalších soudců) podjatost soudce JUDr. Jiřího Körblera a na počátku odvolacího jednání namítl znovu pojatost téhož soudce a dále soudce JUDr. Čestmíra Slaného (oba jsou členové senátu 54 Co) z důvodu jejich spolurozhodování usnesením Městského soudu v Praze z 29. 7. 2019, č. j. 54 Co 250/2019-423, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně ze dne 21. 7. 2019, č. j. 18C 3/2011-417, kterým nebylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků, zabýval se odvolací soud nejprve namítanou podjatostí obou jmenovaných soudců. Poněvadž podle § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem pro vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech, posoudil si odvolací soud sám tuto námitku jako nedůvodnou a nepřekládal věc k rozhodnutí o námitce podjatosti svému nadřízenému soudu, když nad to byla námitka podjatosti obou uvedených soudců uplatněna v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta (§ 15b odst. 1, 2 o. s. ř.).
7. Poté odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a o. s. ř.) a důvodným neshledal ani odvolání žalobce ani odvolání žalované. Věc přitom projednal a rozhodl o ní v nepřítomnosti žalované, která podáním z 22. 10. 2019 svou neúčast při odvolacím jednání omluvila a souhlasila s tím, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti (§ 101 odst. 3 o. s. ř.).
8. Pokud žalobce až v rámci svého odvolání uplatnil další nárok, a to na 8 % úroky z prodlení ze soudem prvního stupně mu přiznané částky (68 300 Kč) v kapitalizované výši 48 960 Kč, odvolací soud nepřipustil takovou změnu žaloby spočívající v jejím rozšíření, neboť tento nárok nebyl předmětem řízení a podle § 216 odst. 2 o. s. ř. v odvolacím řízení nelze uplatnit nový nárok.
9. Soud prvního stupně (poté, co bylo předsedou Obvodního soudu pro Prahu 2 dne 5. 10. 2016 určeno, že věc projedná a rozhodne soudkyně Mgr. Lucie Vítková) postupoval v intencích předchozího kasačního usnesení Městského soudu v Praze č.j. 54 Co 211/2016-146 a po rozsáhlém doplnění dokazování správně zjistil skutkový stav věci, v odvodnění svého rozsudku podrobně vyložil, které skutečnosti byly prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, proč neprovedl další navržené důkazy (výslech ředitele věznice a vězeňského lékaře, zdravotnickou dokumentací spoluvězňů žalobce) i jakými úvahami se řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.). Věc posoudil rovněž správně i po stránce právní. V odvolacím řízení pak nevyšlo najevo nic, co by mohlo vést k odlišnému posouzení věci.
10. Soud prvního stupně ve svém novém rozhodnutí vyšel ohledně náhrady nemajetkové újmy za výkon vazby správně z rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby (srov. jím odkazované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2357/2010) a ve shodě s ním pokládá i odvolací soud částku 1 000 Kč za každý den výkonu vazby žalobcem za plně odpovídající všem okolnostem posuzovaného případu. Již jen z tohoto pohledu nelze přisvědčit žalované, že částka 300 Kč za jeden den výkonu vazby je postačující. Pokud žalobce v odvolání namítá, že šlo o v pořadí čtvrtou nezákonnou vazbu, pak přehlíží, že předmětem tohoto kompenzačního řízení je pouze náhrada újmy vzniklé mu z řízení vedeného pod sp. zn. 6 T 4/2010 Okresního soudu v Kladně, na což také žalovaná důvodně poukazovala. Ohledně náhrady za nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního stíhání soud prvního stupně provedl komparaci výše peněžitého zadostiučnění náležejícího žalobci s dvěma svými skutkově

obdobnými rozhodnutími a i odvolací soud pokládá částku 20 000 Kč, které se žalobci dostalo, za postačující při srovnání s obdobnou věcí (srov. § 13 o. z.). V tomto směru si odvolací soud dovoluje v zájmu stručnosti odkázat na přesvědčivé a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje. K medializaci daného případu třeba poznamenat, že dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a újmou (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, 30 Cdo 2200/2015). Argumentace žalobce týkající se nesprávné interpretace výpovědí svědků je zcela nepřipadná, neboť soud prvního stupně hodnotil i tyto důkazy v souladu se zásadou zakotvenou v § 132 odst. 1 o. s. ř. Prost pochybení je i závěr soudu prvního stupně o nedůvodnosti nároku na náhradu škody ve výši 617,50 Kč. Konečně odvolací soud neshledal pochybení soudu prvního stupně ani v rozhodnutí o nákladech řízení. Odvolací argumentace žalobce ani žalované tak nejsou s to otrástit věcnou správností napadeného rozsudku.

11. Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen, a to včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.
12. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy ani jeden z účastníků nebyl se svým odvoláním úspěšný.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 31. října 2019

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu